

JOCS FLORALS DE CALAF 2019

CATEGORIA: VIOLA D'OR (A partir de 18 anys)

Pseudònim: Agustí Morera

L'INSTANT NU

«a cada instant gasteu tota una vida
perquè no hi ha futur que no us pertanyi»

Miquel Martí i Pol

I

Pensem en la batalla perduda.

En la metralla de tots els somriures inútils

que duem clavats al cos.

En els llavis ressecs de promeses

relleplats per la llengua aspra del dolor.

Com vespreja el cos esmicolant-se!

I malgrat tot, les ànsies de lluita

ens assalten per camins de llum.

II

La pols és el passat fet matèria

en les estances del temps

perquè amb un dit puguis

encara fer-te present amb la paraula.

III

Parteix el tren per un infinit raïl

i el paisatge que queda enrere es descompon.

En aquest vagó de segona classe

no li trec l'ull a l'equipatge

que va minvant amb cada sotrac.

A poc a poc, vaig quedant-me sense jo.

IV

En el cementiri de les carícies

deixo un inútil ram de flors desfullades

sobre la tomba del desig.

Un fina pluja de solitud m'acompanya.

Les meves mans s'aixopluguen

del fred de la intempèrie flèbil.

I als ulls irritats em cou el naufragi.

V

La nit s'aclofa damunt meu

i no puc fer res per alleugerir-me'n.

La lluna mira cap a un altre costat

mentre jo cerco camins entre les estrelles.

Voldria arrencar aquest estelat decorat

per veure que s'hi amaga.

VI

Dona'm la teva ràbia i empenta

—li vaig dir al cavall desbocat—

per cavalcar i derrotar el míser vent

i saltar amb urc la tanca de l'adversitat.

L'altre costat és pastura de justícia

on l'ull franc mastega la mala herba

subtilment arrencant-la del dia a dia.

Vull que el vol dels corbs ombregin

sempre en va en la meva terra ubèrrima.

VII

La llibertat, com un llamp,

lluita per sortir de la bromada

i convertir-se en foc,

cremant no tant sols un arbre,

sinó tot el bosc, i que les cendres

esdevinguin molles d'un camí a seguir.

VIII

Cos sobre cos, concebut entremig de gemecs.

I, més tard, vingut al món enganxat al plor.

Estic fet de sal, com la gota de mar

que cerca una pell on eixugar-se.

M'han alliçonat en una profunditat marina

on la llum mor assassinada per la mentida a braços dels ulls.

M'adono que no vull ser una llàgrima

fugint galta avall per combatre l'eixutesa de la terra

on arrela la immundícia humana.

IX

Envespreixen els llavis

i el bes cerca recer en el pit.

A fora, la nit de la vida

deixa la seva gebrada

com una sement

de tendresa incorruptible.

La partitura d'un foc apagat

espera per elevar el cant

i la música al cel durador

del passat que m'abriga.

X

Te n'has anat amb la catifa voladora

filada amb somnis inequívocs,

desmembrant el vent polar dels prejudicis.

T'has adonat que cal escoltar

el diàleg entre les artèries i el cor.

I tot, per descobrir que el teu despertar

fa olor de flors silvestres i l'esguard

empresona el paisatge fèrtil d'una nova vida.

XI

Nu arriba sempre l'instant,

perquè el vesteixis de la millor manera

per anar amb tu de festa.

XII

Amb plena tempesta de desig,

lluny de la costa dels detriments,

la barca va perdre el rumb

després de tant temps de navegar sola.

XIII

A voltes, el mar és com un llit

entre dos continents a la deriva.

Amb les expectatives amarrades a port

per culpa d'una mar embravida,

es fa de nit a la platja il·luminada

per uns avorrits fanalets que flamen desamor.

XIV

En la distància hi ha la deriva.

La boira m'interroga i a les palpentes

li mussito el tacte del meu foc.

La set em debilita però també em fa avançar.

El vent del destí m'empeny per on no vull anar.

Ens podem morir de l'engargussament d'una nit.

En l'espessa obscuritat es reflecteix

l'esglai solemne de la melancolia.

XV

Em vesteixo d'hivern

i deixo que les paraules es glacin

a la intempèrie del món.

Unes decidides paraules per la gent que calla.

Unes clares paraules per adormir-me en el teu pit.

Unes valentes paraules que restaran de peu quan jo mori.